రెండో ఫారంలో ఒకనాడు—టీచరు రాలేదు. క్లాసంతా గోలగావుంది. విమల క్లాసుకి మానిటరు. పదకొండేళ్లుంటాయి. ఎటెండెన్సు రిజిష్టరుతీసి బైటపెట్టింది. అలమారులోంచి సిరాబుడ్డి, కలం, తెల్ల కాగితాల బుక్కు తీసి బల్లమీద పెట్టింది. స్కేలు చేతో పుచ్చుకుని నిల్చున్నది బల్లదగ్గరే. రేణుక అప్పుడే వచ్చిందిలావుంది. విమల దగరకువచ్చి, బల్ల కానుకుని నిలబడి ఏవో చెప్పడం మొదలు పెట్టింది. పద్నాలుగు సంవత్సరా లుంటాయి ఆపిల్లకి. "అడుగో టీచరు" అన్నారు ఎవరో. గబుక్కున తన సీటుదగ్గరికి పరుగెత్తిపోయింది రేణుక. ఆమెచేయితగిలి మూతలేనిసిరాబుడ్డి ప్రక్కకి దొర్లింది. సిరాఒలికి అటెండన్సు రిజిష్టరు పేజీఅంతా తడిసింది. వెనక్కి తిరిగి చూసిందే కానీ రేణుక—పరుగెత్తుకుంటూ తన బెంచి దగ్గరకు వెళ్లింది. విమలచూసింది. బుడ్డిఎత్తి రిజిష్టరు తుడవసాగింది.

పిల్లలంతా గప్ చిప్ గా వున్నారు. సిరా ఎల్లాఒలికిందో ఎవరికీ తెలియదు. మిస్ జెస్సీ—టీచరువచ్చింది. అంతా లేచి నమస్కారం చెప్పారు. కానీ అందుకోలేదు టీచరు.

"ఎందుకు పారబోశావు సిరా?" గట్టిగా అడిగింది. విమల ఉలిక్కిపడింది. తన బెంచి దగ్గరికి వెళ్ళబోతుంటే టీచరు ఆపింది. "ఏమిటె అలాచూస్తావు? రిజిష్టరుఅంతా పాడైపోలేదూ? సిగ్గులేదూ మానిటరువై యుండి యిల్లాంటిపని చేయడానికి? పరిశుభ్రత లేనిపిల్ల! చెయ్యిచాపు!"

విమలకళ్ళల్లో నీళ్లుతిరిగాయి. రేణుక ఎక్కడో చివరిబెంచీల్లో వుంటుంది. ఇద్దరికీ ఎక్కువ స్నేహంకూడా లేదు. వెనక్కి తిరిగిచూసింది విమల. రేణుక తనని కావాలనే ఎక్కడోచూస్తోంది.

"నేను...టీచర్ ..."

"ఏమిటి నసుగుతావు? ఎవరిమీదో త్రోయ్యాలని ఎందుకుచూస్తావు? నేను చూడలేదూ కళ్ళతో? ఛీ! ఏదిచెయ్యి!" స్కేలుచెళ్లున తగిలింది అరచేతికి.

"ఫో—నువ్వింకమానిటరువి కావు." అమ్మా అనైనా గట్టిగాఅనుకోలేదు విమల. గుడ్లల్లో నీరు గుక్కుకుంది. మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయి తనసీటులో కూర్చుంది.

క్లాసు జరుగుతుండగా రేణుక చూసింది మెల్లిగా తలెత్తి. విమల లెక్కలు చేస్తోంది. పాపం, దెబ్బతిన్నదేఅనుకుంది. 'ఏమోయి, నాకు భయం వేసి వూరుకున్నానోయి,' అని విమలతో చెప్పాలనుకుంది. ఇంటర్వెలులో కలిశారు. కానీ అప్రయత్నంగా తల వంచుకుని ప్రక్కకు వెళ్ళిపోయింది ఆమె.

ఆ సాయంకాలం—ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు టీచరు దగ్గరకి వెళ్ళి లెక్కల పుస్తకంలో సంతకం పెట్టించుకు వచ్చింది. ఇంకెవరూ లేరు గదిలో. 'సిరాపారబోసింది విమల కాదు. నేను.' అని చెబుదామనుకుంది. కానీ—ఎవరో వచ్చేశారు యీలోగా.

వహించని సాక్షి

నకరాణి

"విమలా, విమలా!" అని పిలిచింది రేణు గేటుదగ్గరున్న విమలని. విమల ఆగి వెనక్కి తిరిగిచూసింది. రేణు దగ్గరకి వెళ్ళింది. "మరే...మరి, నీహిస్టరీపుస్తకం యివ్వవూ?" అంతే అనగలిగింది.

* * *

ఆ రాత్రి రేణుకి ఏమీ తోచలేదు, పాపం విమల తనకోసం—'నేను కాదండీ. రేణుక' అనైనా అనలేదు తనకోసం దెబ్బ తిన్నది. పైగా నలుగురిలో చీవాట్లు తిన్నది. తను ఎల్లాగ చెప్పడం ఆ అమ్మాయికి?...

ఆ తరువాత మూడు సంవత్సరాలు గడిచాయి. ఐదో ఫారం వరకు ఒకే స్కూలులో చదివారు రేణు, విమల. ఎప్పుడైనా మాట్లాడుకునేవారు...విమల మామూలుగా నవ్వుతూ చూసేది ఎప్పుడైనా రేణుకి విమల చూసినప్పుడల్లా అదే సంగతి జ్ఞాపకంవచ్చేది. ఇంకెవరికీ తెలీదు క్లాసులో తను పారబోసి నట్లునిరాని. తెలిసికూడా విమల బైట పెట్ట లేదు. పాపం!

రేణుకు పదహారు సంవత్సరాలు వెళ్ళాయి ఐదవఫారం పరీక్షకి కూర్చునేప్పటికి-మిగిలిన బాధలు, మమతలు, తాపత్రయాలతో పాటు-ఇదొక చిన్నబాధ వుండేది. విమల మర్చి పోయిందేమిటి చెప్మా అనుకునేది. కానీ—ఎందుకు మర్చిపోవాలి? తన మూలంగా కాదూ అవమానంకూడా జరిగింది? ఎన్నెన్నిమాట లన్నది టీచరు?

'నన్ను క్షమించు విమలా!' అనేందుకు ధైర్యం చాలడంలేదు—ఇంక ఎన్నైనా మాట్లాడకలుగుతోంది కానీ—ఈ విషయం వచ్చేసరికి ధైర్యం చాలడంలేదు.

ఇంటరు, బి. ఏ. కూడా బెజవాడలోనే చదివింది రేణుక. విమల ఐదవఫారం కాగానే వేరే వూరు వెళ్ళిపోయింది. మద్రాసు, కోయంబత్తూరుప్రాంతాలవుంటూ వచ్చారు వాళ్ళనాన్న. రేణుక ఎల్ ఎల్. బి. కి హైదరాబాదు వచ్చేసింది. ఎల్. ఎల్. యం. లో చేరింది. తరువాత విమల జాడ తెలియదు ఆమెకి.

రేణుకకి హైదరాబాదు హాస్టల్లో స్నేహితులు లేకపోలేదు. అందంగా, పొడుగ్గా వుండే రేణు అంటే అంతా యిష్టపడేవారు.

రాత్రిళ్ళు పడుకుని, చిన్నతనమంతా మననం చేసుకొనేది ఆమె. తల్లి, తండ్రి. జ్ఞాపకం వచ్చేవారు. ఎన్నాళ్ళు యీ హాస్టల్లో అనుకునేది. చిన్నతనం స్కూలు, ఆ ఆటలు, స్కూలులోని పెద్ద మర్రిచెట్టు, దానిక్రింద గ్రౌండ్లు – అన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చేవి. మందార చెట్టుదగ్గర పైపు – దానిక్రింద కాళ్ళుపెట్టుకుని ఎంతకీ తీసేదికాదు తను, పనిమనిషి కేక లేసేది.

ఇవన్నీ స్మృతులే వీటితో పెనవేసుకుని ఒక చిన్నపిల్ల, పూలగౌను తొడుక్కుని, రెండు జడలు వేసుకున్నపిల్ల – ఆ తరువాత ఆ పిల్ల పెద్దదై ఓణీలు వేసుకున్నది, చీరలు కట్టింది. కాని రేణు స్మృతిలో మాత్రం ఆపిల్లే – ఎర్రగా కందిన ఆ పిల్ల చేయి, గుడ్లలో నీరు కుక్కుకుని, కిక్కురు మన కుండా కూర్చున్న ఆ విమలే కనుపిస్తుంది. రేణు కళ్ళల్లో నీళ్లు తిరుగుతాయి యిది తల్చుకోగానే. కుక్కపిల్లని కొడితే – మన నేమీ చేయదు, కాళ్ళునాకి, కాళ్ళదగ్గరే పడుకుంటుంది. దాని కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలుస్తాయి. అలాగే విమల......

రేణుకి ఎనలేని బాధగా వుండేది మనస్సులో. నిజానికి ఏమంత పెద్దవిషయం అనిసమాధాన పరచుకోవడానికి వీలుకానట్లు కనుపించేది యిది. ఎక్కడుందో విమల? తనని క్షమిస్తుందా? ఇప్పుడేమను కుంటే ఏం లాభం? కలిగించిన బాధని ఉపశమింప చేసే అవకాశం చేజారిపోయింది అనుకునేది రేణు.

* * *

ఒక సాయంకాలం కాలేజీ నుంచి వచ్చి పుస్తకాలు బల్లమీద పడేసింది. రేణు మొహం కడుక్కోడానికి తువ్వాలు తీసుకుని వెడుతోంది. అద్దం క్రింద డ్రాయరులో సోపుతీసుకుంటూ అద్దంలో చూసుకుంది. ఎర్రచాదు కొంచెం చెదిరినట్టుంటే ముందుకు వంగి చిటికెన వేలితో సరిచేసుకుంది. తన వెనకాల బల్ల మీద వస్తువులు కనిపిస్తున్నాయి. అద్దంలో క్రొత్త సూట్ కేసు కనుపించి వెనక్కి తిరిగింది రేణుక. ఎవరిదాయిది అనుకుంటూ దగ్గరగా వెళ్ళిచూసింది. యస్. విమల M. A. వున్నది. ఆ సూట్ కేసుకి ఒక మూలగా బంగారురంగు అక్షరాలతో విమల! ఎందుకో రేణుగుండెలు వేగంగా కొట్టుకొన్నాయి. ఎవరిదో యీ సూటుకేసు! కొంచెం సేపు పరీక్షగాచూసి చెప్పులు వేసుకుని వరండాలోకి వచ్చింది ఆమె.

"మనరూములోకి యింకా ఎవరైనా వస్తున్నారాయిందిరా!" అనడిగింది మెట్లమీద కూర్చున్న రూమ్ మేటుతో. ఇందిర వెనక్కి తిరగలేదు. "అవును విమలట, మీ వేపు అమ్మాయే. P. H. D. చేయడానికివచ్చింది."

★ మౌనం వహించని మనస్సాక్షి ★

రేణుక పరధ్యానంగా వెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చింది.

"ఎల్లా వుందేమిటి?"

"నీవు మల్లేనే పొడుగ్గా, అందంగా వున్నదిలే...అదుగో వస్తోంది."

లేతాకుపచ్చచీర, ఎర్రని చెప్పులు, చేతిలో ఫైలు, విమలవస్తోంది. రేణుపరీక్షగా చూసింది. ఆమెకి ఆత్రుతగావుంది. విమల? అవును చిన్ననాటి విమలే. ఆ అమ్మాయే రేణు అర్థంలేని గాభరాతో గదిలోకివచ్చింది. అద్దం దగ్గర నిల్చుంది. బంగారుగా కుంకం తీసిపెట్టుకుంది నుదుట. ఎలాగ విమలని ఎదుర్కోవడం? బాల్య స్నేహితురాలిని చూస్తే ఆనందం కలగడంలేదూ? లేదు, భయం వేస్తోంది.

అమృతసంజీవిని మాత్రలు

గర్భిణులు ప్రసవించువరకు సేవించిన సుఖప్రసవము, ఆరోగ్యసంతానము కలుగును. వేవిళ్లు, నిస్త్రాణ, పాలిపోవుట నివారించి ఉత్సాహము, నరముల పటుత్వము కలుగజేయును. నెలకు రు 3

ఉదరాంతకి

చంటిబిడల లివర్ స్ప్లీన్ వ్యాధులు సమస్త ఆసాసలు నివారించును. అజీర్ణము, కడుపుబ్బరము, ముక్కుచు విరేచనముగుట నివారించి, బలము, రక్తవృది కలిగించును. నెలకు రు 2

బాలా జీర్ణవటి

8 సం॥లు దాటిన పిల్లలకు తరచు కలుగు అజీర్ణము, కడుపుబ్బరము, నీళ్ళ విరేచనములు తెల్లగా పాలిపోవుట, క్రమముగా కృశించుట హరించి రక్తవృద్ధి, బలము కలిగించును. నెలకు రు 1.

శతమూలికాది లేహ్యము

ఇది సుఖ మేహ వ్యాధులు, ఎరుపు, తెలుపుమచ్చలు, బగ్గెలుమాన్పి రక్తము వృద్ధిపరచి బలము, నరముల పటుత్వము కలిగించును. స్త్రీలబుతుబాధలు, అమిత నొప్పి నివారించి తప్పక సంతానము కలుగజేయును. లోహ్రజకసింధూరముతో రు. 40 రు 18.

శ్రీ భుజంగరావువైద్యశాల

తాళ్ళరేవు, తూర్పుగోదావరి.

విమల వచ్చేసింది రూములోకి. తనని గురుపడుతుందో లేదో. "ఈ విడేనండీ మా ఫ్రెండు రేణు LL. M. చదువుతోంది" ఎర్రబడుతోంది రేణుముఖం. కాని వెనక్కి తిరిగింది.

"నమస్కారమండి. ఇందిర యిప్పుడే చెబుతోంది మిమ్మల్ని గురించి," అన్నది విమలకొన్నేపు మానింది.

"మీరు—నువ్వు రేణుక. అవును. బెజవాడలో ఐదోఫారం వరకు మనం class mates కాదూ?"

రేణుక నవ్వింది. "పొరబడుతున్నారను కుంటాను. నేను ఎప్పుడూ బెజవాడలో చదవలేదు. మాది విజయనగరం," అన్నది.

విమలనమ్మలేకుండానే చూసింది రేణుక వంక.

"ఏమో. మా రేణు – సరిగ్గా యిదే పేరు. బాగా పోలికలు కనుపిస్తున్నాయి. ఏమో లెండి, ఇంతగా పోలికలున్న మనుష్యులు కూడా వుంటారు కాబోలు," అన్నది నవ్వేస్తూ.

"కావచ్చు. చిన్ననాడు కాకపోతే ఏమిటి? ఇప్పుడు మాత్రం స్నేహితులం కాకూడదూ? పదండి టీ తీసుకుందాం" అన్నది రేణు.

విమలతో ఎన్నో ఖబుర్లు చెబుతోందన్న మాటేగానీ రేణుకి అంతర్వాహినిగా ఆలోచన సాగుతూనే వుంది తనెందుకని అబద్ధమాడింది? భయమా విమలనిచూస్తే? విమల తనని నలుగురిలో నిలబెట్టి. తను చేసినదంతా చెప్పి, గోలచేస్తుందనా? ఏమో, ఎంత చిన్నదైతే నేం తను తప్పుచేసిన మాట వాస్తవము. పిరికిగా, మోసకారిగా ప్రవర్తించిన మాట నిజం.

టీ త్రాగుతూ విమలనే పరీక్షగా చూసోంది రేణు. సరిగ్గా తనంత పొడుగే వుంది! చిన్నప్పుడు బాగా పొట్టిగావుండేది తనకంటే, మంచిరంగుకూడా వచ్చింది. టీ కప్పు తీసుకున్న ఆ చేతులు ఎంత సులాబీగా, కాంతివంతంగా వున్నాయి! ఇంత అందంగా వున్నదే విమల అని అనుకుంది.

విమల నవ్వింది. "ఏమిటి అంత పరీక్షగా చూస్తున్నారు; మీ కూడా అనుమానం కలుగుతోందా, మీ చిన్ననాటి క్లాసుమేటు నేమోనని?" అన్నది.

రేణు నవ్వేసింది. "నిజమేనండోయి. మీరు విజయనగరంలో వుంటే అల్లానే అనుకోవలసి వచ్చేది."

టీ త్రాగినతర్వాత రేడియో దగ్గర, ఆ తర్వాత వరండాలో మెట్లమీద, రాత్రి భోజనాలదగర ఎన్నో మాట్లాడుతున్నారు రేణు, విమల. సినిమాలు, కథలు, నాటికలు, పి. హెచ్. డి. కోర్సు—ఏవేవో మాట్లాడుతున్నారు. మధ్య మధ్యలో రేణుకి విమలని చూస్తే అనుమానం కలిగేది-తను అబద్ధమాడుతున్నట్లు కనిపెట్టేస్తుందేమోనని.

* * *

రెండునెలలు గడిచాయి. ఫిబ్రవరినెలలో అందరూ హడావిడిగా వున్నారు పరీక్షల చదువులో. రేణూ, విమల జతగానడుస్తుంటే అందరికీ చూడముచ్చటగావుండేది. ఒకేయెత్తు, ఒకేచాయ, హుందాఅయిన నడక—బాగుండేది వాళ్ళకలయిక.

రేణు పైకి నవ్వుతూ స్నేహంగా మాట్లాడేదే కానీ తనమూలంగా ఒకనాడు తిట్లుతిన్నదే ఈ అమ్మాయి అనుకునేది. అంతపరాభవం జరిగినా-ఆ తరవాతి మూడు సంవత్సరాల పరిచయంలోనూ ఒక్కనాడైనా అన్నదీ తనతో 'ఏవోయి యిల్లా చేశావు?' అని. ఎంత ఉదారంగా వున్నది ఆ అమ్మాయి ప్రవర్తన. నిజంగా తను ఆనాటి రేణుక అని తెలిస్తే ఒక్క క్షణం మైత్రి నిలుపుతుందా? ఒక చిన్న చుక్క-చినారిమచ్చ పెరిగి, బ్రహ్మండమై, ఒక గోళమంతై కనుపిస్తోంది రేణు కళ్ళకి.

"రేణూ, ఒకమాట చెబుతాను గానీ కష్టం కలిగించుకోకుండా వుంటావా" అన్నది ఇందిర ఒకనాడు.

"ఏమిటి?"

"చూడు-విమల రోజూ ప్రొద్దుపోయిన తర్వాత హాస్టలుకి రావడం, ప్రతిసాయంకాలం బెటకి వెళ్ళడం వార్డెనుకి నచ్చడం లేదు. ఎంత రిసెర్చిస్టూడెంటు ఐతేమాత్రం డిసిప్లిను ఉండనక్కరేదా, యింతరాత్రి వరకు ఏమిరిసర్చి? అంటోంది ఆవిడ. నీతో చెప్పమన్నది ఆ సంగతి నువ్వు పూరికే కష్టపెట్టుకోకుండా తనకి మెల్లిగా చెప్పు," అన్నది ఇందిర.

విమల ఆలస్యంగా రూముకి చేరుతున్న సంగతికూడా గమనించలేదు తను. ఎందుకో యింత అనుమానం వీళ్లందరికీ, ఏమిలోకం! అనుకుంది రేణుక....

ఒక రాత్రి పదిన్నర అయింది. దోమతెర వేసుకుని పడుకోబోతూ, 'విమల యింకా రాలేదేం?' అనుకుంది రేణు. వాచితీసి దిండు క్రిందపెట్టి, తల్లో పూలుతీసి వాసన చూచుకుంది. హాస్టల్లో అన్ని గదులలో దీపాలు వెలుగుతూనే వున్నాయి. ఈ యిందిరైతే పడుకుంది గానీ, అంతా చదువుకుంటూనే వున్నారు. ఇవాళ్ళ విమలకి చెప్పేయాలి, తను ఆ చిన్ననాటి రేణుకనని, తను ఆమెకి పరాభవం కలిగించినందుకుగాను, ఆమె చేయనిపనికి శిక్షపొందవలసి వచ్చినందుకుగాను ఎన్నిసారు పశ్చాత్తాప పడిందో—అంతా చెప్పేసుకోవాలి.

పదీ యాభై అయింది. వరండాలో

దూరంగా అడుగులచప్పుడు, చెప్పుల మోత అయింది తనగది తలుపు ఒక్క ఊపుతున తెరుచుకోవడం, విమల గదిలోకి వచ్చి, షాల్ తీసి మంచంమీద వేయడం జరిగాయి. రేణు లేచి దోమతెర తొలగించుకుని బైటికి వచ్చింది. విమల ముఖమంతా ఎర్రగావుంది. నుదుటిమీద తడివుంది. ముంగురులు వేళ్లతో త్రోసుకుంటూ, ఆయాసపడుతోంది.

"ఏం విమలా, పరుగెత్తుకు వచ్చావా ఆయాసపడుతున్నావు?" అన్నది.

"అవును. ఆ చౌకీదారు చూశాడు నన్ను. 'కౌన్ హై బీబీ' అంటూ లేచివచ్చాడు. పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చేశాను. వాడు గుర్తుపట్టి వుంటాడంటావా?"

రేణుకి యిది ఏమీ బాగుండలేదు. "ఇంత ఆలస్యమయిందేం? మెయిన్ గేటు మూసేసి లేదూ?" అన్నది.

"లేదు. పదకొండు కాలేదుగా—మంచి స్పీడులో కారు లోపలికి వచ్చేసింది. కారు చప్పుడుకి కూడా కదలేగు చౌకీదారు నేను తలుపుతీసుకుని వాడిగదిలోంచే యివతలికి వచ్చాను. హఠాత్తుగా లేచి చూశాడనుకుంటాను. నేను ఆ చెట్టుదాటి కారిడార్ లోకి వచ్చేసరికి 'కౌన్ హై బీబీ' అంటూ లాంతరు ఎత్తిచూశాడు నన్ను వెధవ! షాల్ నిండుగా కప్పుకున్నాను గాదూ, గుర్తుపటడులే నన్ను." స్క్రీన్ లోపలికివెళ్ళి బట్టలు మార్చుకోసాగింది విమల.

రేణుకి యిదంతా ఏమీ నచ్చడంలేదు. అర్ధరాత్రివరకు—కారులో ఎక్కడికి వెళ్లింది యీ విమల? కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంది రేణు. ఇందిర చెప్పలేదూ నిన్న తనతో. ఛీ! ఎంత అప్రతిష్ట

"అదికాదు రేణూ, మాధవ్ కారు చెక్ చేసుకుంటున్నాడు. వీడు చూసి అటకాయించలేదుకదా అని నా బాధ."
మాధవ్! "ఎవరతను?" అన్నది రేణు ముఖం చిట్లిస్తూ.

విమల అందంగా నవ్వింది. "ఎవరో! నా మాధవుడు, ఎందుకునీకు?" విలాసంగా వెళ్ళి మంచంమీద వ్రాలింది. రేణు కణతలు కొట్టుకుంటున్నాయి. ఎంత శాంతంగా, ఆనందంగా వున్నది యీ విమల. ఆమెకి తెలియవు యింకా యీ హాసలు విషయాలు.

"విమలా! నిజంగా చౌకీదారు చూసినట్లైతే మాత్రం నీకు యీ హోస్టలు నుంచి నిష్క్రమణ తప్పదు రేపీపాటికి."

విమల చటుక్కున లేచివచ్చింది. ఆమె ముఖంలో విషాదం అలముకుంటున్నది. "నిజమేనా రేణూ! ఏం? చెబుతాడంటావా వార్డెన్ తో?" భయవిహ్వలమై ఆమె కళ్ళు యింకా పెద్దవిగా కనిపిస్తున్నాయి—ఇంకా

(47-వ పేజీ చూడండి)

వాని తల్లి 'సాన్ఫొరైజ్‌డ్' లేబిలు చూచి బట్టను కొని ఉంటే బాగుండేది!

చాలనట్లుగా క్రుంగిపోయే దుస్తులను ధరించి మంచి అవకాశములను జారవిడువకోకండి! మీరు నూలు బట్టలు లేక కుట్టి తయారుగా ఉన్న దుస్తులను కొనునపుడు వాటిమీద 'సాన్ఫొరైజ్‌డ్' (*'Sanforized'*) లేబిలును చూడాలని జ్ఞాపకముంచుకోండి. 'సాన్ఫొరైజ్‌డ్' లేబిలుగల బట్టలతో కుట్టిన దుస్తులు చాల సార్లు ఉతికినా కూడ చాలనట్లుగా ఎన్నటికీ క్రుంగవని మీరు నమ్మవచ్చును!

లేబిలు మీద **'సాన్ఫొరైజ్‌డ్'**
గుర్తు ఉన్నదా అని గమనించండి

అలాచేస్తే మీ దుస్తులు చాలనట్లుగా ఎన్నటికీ క్రుంగవు!

రిజిస్టరు చేయబడిన 'సాన్ఫొరైజ్‌డ్' అనే ట్రేడు మార్కునకు అధికారులైన క్లూయట్, పీబాడీ అండ్ కంపెనీ ఇన్‌కార్పొరేటెడ్ (పరిమితమైన బాధ్యతతో యు. ఎస్. ఎ. లో సంస్థాపితము) వారిచే ప్రచురింపబడినది. ఈ కంపెనీ యొక్క కచ్చితమైన ప్రమాణములకు తగినట్లుగా క్రుంగకుండా ఉండే బట్టలమీదనే 'సాన్ఫొరైజ్‌డ్' ట్రేడ్ మార్కు వేయుటకు అంగీకారము ఇస్తాము.

వివరములకు: 'సాన్ఫొరైజ్‌డ్' సర్వీస్, 98 మెరీన్ డ్రైవ్, బొంబాయి 2